

Descoperirea lui Iisus Hristos - Numărul șase

Învierea celor adormiți

Jeff Pippenger

2023-10-27

Am dezvoltat pe baza ultimei profeții a lui Isaia, care începe în capitolul patruzeci, cu identificarea timpului zăbovirii, care a fost inițiat odată cu dezamăgirea din 18 iulie 2020. Am pus în corespondență moartea celor doi martori din Apocalipsă cu cei morți din valea oaselor moarte și uscate din capitolul treizeci și șapte al cărții lui Ezechiel. Urmărim, prin repetiție, să stabilim succesiunea foarte precisă a evenimentelor asociată cu învierea acelor care au fost uciși în stradă de fiara care s-a ridicat din Adânc.

Pe măsură ce armonizăm aceste pasaje profetice, desigilăm porțiuni ale Apocalipsei care până acum nu au fost recunoscute, căci acest mesaj este desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos, care are loc chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii. Îndeplinim această lucrare, căci „vremea este aproape”. Prin desigilarea adevărilor din Apocalipsă care sunt acum în curs de împlinire, împlinim chiar lucrarea care a fost definită drept lucrarea lui Ioan în Apocalipsă. I s-a spus să scrie lucrurile pe care le văzuse, care erau lucruri ce existau atunci, iar consemnând acele lucruri, Ioan scria concomitent și lucrurile care vor fi.

Scrie lucrurile pe care le-ai văzut, pe cele care sunt și pe cele care vor fi după acestea.
Apocalipsa 1:19.

O piatră de poticnire logică pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea ar putea foarte bine să fie înțelegerea lor tradițională a cărții Apocalipsei. Când o persoană acceptă un adevăr stabilit, dar nu vede că acel adevăr a fost menit să se dezvolte în timp, înțelegerea sa inițială, corectă, a adevărului poate deveni o tradiție sau un obicei. Adevărul transformat în tradiție poate foarte bine să producă orbirea reprezentată în mesajul către Laodiceea. Adevărul original rămâne adevăr, dar neputința de a vedea că adevărul se dezvoltă în timp produce orbire. Adevărul nu este cauza orbirii lor; orbirea este doar un simptom al cauzei. Cauza o constituie urechile care nu vor să audă, ochii care nu vor să vadă și inima care nu vrea să se convertească, în cei mulțumiți de sine, satisfăcuți de confortul tradiției și al obiceiului.

Hristos, în învățătura Sa, a prezentat adevăruri vechi, al căror Autor era chiar El Însuși, adevăruri pe care le rostise prin patriarhi și profeți; dar acum a revărsat asupra lor o lumină nouă. Cât de diferită apărea semnificația lor! Explicația Sa a adus o revărsare de lumină și spiritualitate. Și a promis că Duhul Sfânt îi va lumina pe ucenici, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să li se descopere neîncetat. Ei aveau să poată prezenta adevărurile acestuia într-o frumusețe nouă.

Încă de la rostirea în Eden a primei făgăduințe a răscumpărării, viața lui Hristos, caracterul Său și lucrarea Sa mijlocitoare au constituit obiectul cercetării minții omenești. Totuși, fiecare minte prin care a lucrat Duhul Sfânt a prezentat aceste teme într-o lumină proaspătă și nouă.

Adevărurile răscumpărării sunt capabile de o dezvoltare și o extindere constante. Deși vechi, ele sunt mereu noi, dezvăluind neîncetat căutătorului adevărului o slavă mai mare și o putere mai mare.

În fiecare veac există o nouă dezvoltare a adevărului, un mesaj al lui Dumnezeu pentru oamenii acelei generații. Adevărurile vechi sunt toate esențiale; noul adevăr nu este independent de cel vechi, ci o desfășurare a acestuia. Numai pe măsură ce vechile adevăruri sunt înțelese putem cuprinde pe cele noi. Când Hristos a dorit să le deschidă ucenicilor Săi adevărul învierii Sale, El a început „de la Moise și de la toți profeții” și „le-a tâlcuit, în toate Scripturile, cele privitoare la Mine”. Luca 24:27. Dar lumina care strălucește în noua desfășurare a adevărului este cea care îl glorifică pe cel vechi. Cel care respinge sau neglijează noul nu posedă cu adevărat vechiul. Pentru el, acesta își pierde puterea vitală și devine doar o formă lipsită de viață.

Sunt unii care mărturisesc că cred și că predau adevărurile Vechiului Testament, în vreme ce resping Noul Testament. Dar, refuzând să primească învățăturile lui Hristos, arată că nu cred ceea ce au spus patriarhii și profeții. „Dacă l-ați fi crezut pe Moise”, a spus Hristos, „M-ați fi crezut pe Mine; căci el a scris despre Mine.” Ioan 5:46. Prin urmare, nu există nicio putere reală în învățătura lor nici măcar cu privire la Vechiul Testament.

„Mulți care pretind că cred și că învață Evanghelia se află într-o rătăcire asemănătoare. Ei pun deoparte Scripturile Vechiului Testament, despre care Hristos a declarat: «Ele sunt cele ce mărturisesc despre Mine.» Ioan 5:39. Respingând Vechiul, în esență îl resping și pe Noul; căci amândouă sunt părți ale unui întreg inseparabil. Nimeni nu poate prezenta în mod corect legea lui Dumnezeu fără Evangheliie, sau Evanghelia fără lege. Legea este Evanghelia întrupată, iar Evanghelia este legea dezvăluită. Legea este rădăcina, Evanghelia este floarea mirositoare și rodul pe care îl poartă.” Christ's Object Lessons, 127.

Faptul că unii pretind că cred ceea ce este vechi, dar resping ceea ce este nou, se aplică cu atât mai mult în cazul Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care pretind că cred Biblia în întregime, dar resping scrierile Spiritului Profetic. În Apocalipsă, Ioan este un simbol al poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, care este persecutat pentru că acceptă atât Biblia, cât și Spiritul Profetic.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Iisus Hristos. Apocalipsa 1:9.

Dacă o persoană acceptă mărturia lui Isus, care este Duhul Profeției, și anume scrierile lui Ellen White, atunci pasajul anterior din scrierile ei identifică chestiunea pe care o abordez. Ea a scris că „adevărurile răscumpărării sunt capabile de o dezvoltare și o expansiune continuă. Deși vechi, ele sunt întotdeauna noi, dezvăluindu-i neîncetat celui care caută adevărul o slavă mai mare și o putere mai mare”, și că „în fiecare veac există o nouă dezvoltare a adevărului, un mesaj al lui Dumnezeu pentru oamenii acelei generații”.

Deși înțelegerea obișnuită a cărții Apocalipsei, pe care ar putea-o avea un adventist de ziua a șaptea tipic, este adevărată, întreaga carte a Apocalipsei este o mărturie a zilelor din urmă. Aplicăm în

prezent un adevăr care este acum desigilat, iar acel adevăr nu va fi recunoscut de cei care nu sunt dispuși să accepte că toate pasajele din cartea Apocalipsei fac parte din Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată în zilele din urmă.

Înțelegerea pe care Adventismul a susținut-o cu privire la Apocalipsa, capitolul unsprezece, anume că își găsește împlinirea în Revoluția Franceză, este corectă, iar Sora White susține această interpretare corectă. Totuși, acel adevăr a fost pur și simplu o istorie, consemnată pentru a ilustra zilele de pe urmă. Întreaga carte a Apocalipsei este guvernată de acest fenomen profetic.

Ne întemeiem pe istoria ascunsă a celor șapte tunete, luând-o drept călăuză pentru a pune în legătură Ezechiel treizeci și șapte, Isaia patruzeci și Apocalipsa unsprezece cu pilda celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci. O altă linie profetică ce susține aplicarea succesiunii profetice de evenimente pe care o abordăm se găsește în linia lui Hristos, care include, de asemenea, un al doilea martor. Isus avea treizeci de ani când a fost botezat și a devenit Isus Hristos, căci „Hristos”, în greaca Nouului Testament, sau „Mesia”, în ebraica Vechiului Testament, înseamnă Cel Uns.

Cuvântul acela, zic, pe care îl știți voi, care a fost vestit în toată Iudea și care a început din Galileea, după botezul propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu L-a uns pe Isus din Nazaret cu Duhul Sfânt și cu putere; care umbla făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavol; căci Dumnezeu era cu El. Faptele Apostolilor 10:37, 38.

Timp de treizeci de ani, Isus S-a pregătit pentru a fi uns, iar odată ce a fost uns la botezul Său, El, ca Hristos, Și-a prezentat mesajul pe durata a trei zile și jumătate profetice. A fost apoi ucis, pus în mormânt, a înviat și apoi S-a înălțat la cer. Începutul lucrării Sale de trei ani și jumătate a fost botezul Său, care reprezintă moartea și învierea Sa, iar la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de zile ale lucrării Sale a fost răstignit și apoi a înviat — căci El este începutul și sfârșitul. Evenimentul morții și învierii Sale a produs o oștire puternică care, încă trei ani și jumătate, a dus Evanghelia la iudei, iar după aceea lumii.

Biserica Catolică, care este Antihristul profeției biblice, a fost, de asemenea, în pregătire timp de treizeci de ani, înainte de a fi unsă cu putere. În 508, «necurmatul» a fost înlăturat. Sora White ne informează în mod direct că milleriții aveau înțelegerea corectă a «necurmatului» din cartea lui Daniel, în pofida faptului că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană a revenit, în anii 1930, la concepția satanică a protestantismului apostat cu privire la «necurmatul».

Atunci am văzut, cu privire la «necurmatul» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat asupra acestuia înțelegerea corectă celor care au dat strigătul ceasului judecării. Scrieri timpurii, 74.

„Necurmatul” reprezintă păgânismul, iar Roma păgână a fost puterea care a ținut în frâu și a împiedicat papalitatea să urce pe tronul pământului. Așa cum a fost prezis în cartea lui Daniel, și apoi confirmat de istorie, și apoi descoperit de îngeri lui William Miller, și apoi confirmat de Ellen White, în 508 stăvilirea păgână a ascensiunii papalității a fost înlăturată. Asemenea lui Hristos, timp de treizeci de ani anticristul s-a pregătit pentru a fi investit cu putere în 538. Hristos și anticristul au avut treizeci de ani de pregătire pentru a fi investiți cu putere. Odată ce papalitatea a

fost investită cu putere în 538, ea și-a transmis solia morții timp de trei ani și jumătate profetici, așa cum Hristos Își transmisese solia vieții, timp de trei ani și jumătate. Cei doi martori din Apocalipsa unsprezece, care, în istoria Revoluției Franceze, au reprezentat Vechiul și Noul Testament, au primit, de asemenea, putere să proorocească timp de trei zile și jumătate profetice.

Și le voi da putere celor doi martori ai mei, și vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în haine de sac. Apocalipsa 11:3.

În 1798, după o mie două sute șaiszeci de zile profetice, antihristul a primit rana de moarte, întocmai cum Hristos a murit pe cruce după o mie două sute șaiszeci de zile, și tot astfel cum cei doi martori, reprezentând Cuvântul lui Dumnezeu, au fost uciși pe stradă după o mie două sute șaiszeci de zile.

A treia zi, Hristos a înviat, iar unul dintre subiectele principale privitoare la antihrist în cartea Apocalipsei este vindecarea răni sale de moarte, sau învierea lui. Învierea lui Hristos a avut loc a treia zi, iar învierea celor doi martori a avut loc după trei zile și jumătate. Antihristul este înviat în chip simbolic a treia zi, căci, potrivit mai multor mărturii profetice, a treia zi este un simbol al legii duminicale. La legea duminicală, fiara mării din Apocalipsa treisprezece este înviată, iar semnul fiarei mării devine un test. Apoi, Națiunile Unite, cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece, sub îndrumarea Statelor Unite, cel dintâi dintre cei zece regi, îl vor ridica pe antihrist drept cap al uniunii tripartite, pe măsură ce papalitatea urcă pe tronul pământului.

Pe măsură ce ne apropiem de criza din urmă, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe în rândul uneltelor Domnului. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap—puterea papală—oamenii se vor uni ca să I se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra pentru a-i dezbină și a-i risipi pe apărătorii acestuia. Gelozia, bănuielile rele, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și dezbinare. Mărturii, volumul 7, 182.

Când Antihristul este înviat, se înalță pe tronul pământului și conduce unirea întreită în marșul ei către Armagedon, așa cum Izabela I-a condus pe Ahab la muntele Carmel. Psalmistul Asaf identifică zece națiuni, reprezentând Națiunile Unite, drept o confederație nelegiuită a vrăjmașilor lui Dumnezeu, care își înalță "capul", care este "puterea papală".

O cântare, un psalm al lui Asaf. Nu tăcea, Dumnezeule; nu păstra tăcerea și nu rămâne nemișcat, Dumnezeule. Căci, iată, dușmanii Tăi fac vuiet, și cei ce Te urăsc își ridică capul. Au ținut sfat viclean împotriva poporului Tău și s-au sfătuit împotriva celor ascunși ai Tăi. Au zis: Veniți și să-i nimicim ca neam, pentru ca numele lui Israel să nu mai fie pomenit. Căci s-au sfătuit laolaltă, într-un cuget; s-au unit împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții; Moab și hagarenii; Gebal, Amon și Amalec; filistenii împreună cu locuitorii Tirului; și Asur s-a unit, de asemenea, cu ei: i-au ajutat pe fiii lui Lot. Selah. Psalmi 83:1-8.

Atunci, stindardul celor trei îngeri flutură în mijlocul cerului.

Și am văzut un alt înger zburând la mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ, fiecărui neam, seminție, limbă și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că i-a făcut pe toate neamurile să bea din vinul mâniei desfrânării ei. Și un al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul urgiei Lui; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus. Apocalipsa 14:6-12.

Stindardul celor trei îngeri va flutura atunci în mijlocul cerului, dar în curând antihristul va fi înălțat la cer de cei zece regi ai Națiunilor Unite. Stindardul va proclama atunci mesajul „adevărului”, iar antihristul va proclama mesajul tradiției și al obiceiului. Cei trei îngeri avertizează omenirea să nu primească semnul papalității, dar Statele Unite, în calitate de fals profet, vor constrânge lumea să primească tocmai acel semn.

Vom încheia aici și vom relua în articolul nostru următor.